

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2474/2022
23.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Михаела Туркан, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., власника СПЗ ТУР „Слоба“ ..., чији је пуномоћник Ненад Гуцуљ, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1516/21 од 04.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1516/21 од 04.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 314/19 од 14.07.2020. године, која је исправљена решењем тог суда П1 314/19 од 17.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да се тужилац, у периоду од 01.01.2003. до 16.03.2003. године и од 01.02.2009. до 07.07.2015. године, налазио у радном односу код туженог, што је тужени дужан да призна и трпи, те да тужиоцу уплати припадајуће доприносе за пензијско осигурање, доприносе за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености надлежним фондовима и Националној служби за запошљавање, према опредељеним износима; да се утврди да се тужилац, у периоду од 07.07.2015. до 16.12.2016. године, налазио у радном односу код туженог, што је тужени дужан да призна и трпи те да тужиоцу уплати припадајуће доприносе за пензијско осигурање надлежном Републичком фонду ПИО према опредељеном износу; да се обавезе тужени да тужиоцу, за период од 21.06.2014. до 16.12.2016. године, исплати на име накнаде штете у висини неисплаћене зараде укупан износ од 102.576,00 динара у појединачно опредељеним месечним новчаним износима са припадајућом законском затезном каматом од означених датума доспелости до исплате и да на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2014, 2015. и 2016. годину исплати тужиоцу укупно 82.081,69 динара, у опредељеним износима са законском затезном каматом почев од означених датума доспелости до исплате, све

како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 219.498,80 динара, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1516/21 од 04.03.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 314/19 од 14.07.2020. године, исправљена решењем тог суда од 17.11.2020. године, у делу става првог изреке који се односи на утврђење да се тужилац налазио у радном односу код туженог, уплату доприноса и накнаду за неискоришћени годишњи одмор и у том делу је жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 314/19 од 14.07.2020. године, исправљена решењем тог суда од 17.11.2020. године, у преосталом делу става првог изреке и обавезан је тужени да тужиоцу, за период од 21.06.2014. до 26.12.2016. године, исплати на име накнаде штете укупан износ од 102.576,00 динара, у појединачно одређеним месечним новчаним износима са законском затезном каматом почев од означених датума доспелости па до исплате, као у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке пресуде Основног суда у Вршцу П1 314/19 од 14.07.2020. године, исправљене решењем тог суда од 17.11.2020. године, па је одбијен као неоснован захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 219.498,80 динара и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 187.168,44 динара са законском затезном каматом, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка те пресуде, а одбијен је као неоснован захтев тужиоца у делу да се обавезе тужени да му исплати законску затезну камату на износ од 187.168,44 динара почев од 14.07.2020. године, као дана пресуђења, до дана извршности пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде правила поступка из члана 383. став 4. и члана 374. став 2. тачка 12) Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао другостепену пресуду у побијаном делу на основу члана 408. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) ЗПП, на које се указује у ревизији, нису повреде које се могу сматрати ревизијским разлогом у смислу одредбе члана 407. ЗПП, па нису биле предмет оцене овог суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био оснивач и власник СПЗТУР Месара „Слоба“ из ..., која је обављала делатност у периоду од 01.01.2003. године до 16.12.2016. године. Тужилац је радио код туженог на пословима месара до 16.12.2016. године. У периоду од 2007. до 21.06.2014. године, тужени је тужиоцу исплаћивао накнаду за рад у висини минималне зараде, а од јуна 2014. године му је исплаћивао по

4.000,00 динара на руке недељно. Налазом и мишљењем судског вештака за економско – финансијску област је утврђена висина неисплаћеног износа накнаде тужиоцу за обављени рад у утуженом периоду од 21.06.2014. до 16.12.2016. године, од укупно 102.576,00 динара, према обрачуну на основу вредности минималне зараде и уз умањење за износ од по 4.000,00 динара недељно које је тужилац примао на руке.

Код овако утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца у целости, налазећи, при том, да је због неоснованости тужбеног захтева у делу за утврђење да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време, а из разлога датих у тој пресуди, последично неоснован и захтев тужиоца у делу за исплату припадајуће зараде у утуженом износу.

Међутим, према становишту другостепеног суда, тужилац је по основу обављеног фактичког рада код туженог у утуженом периоду од 21.06.2014. до 26.12.2016. године остварио право на накнаду, у смислу члана 60. Устава Републике Србије, којим је зајемчено право на правичну накнаду за рад. Због тога је тужиоцу за обављени фактички рад код туженог, а који му од стране туженог није исплаћен, досуђен новчани износ у висини утврђеној вештачењем применом члана 295. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, другостепена пресуда је у побијаном делу заснована на правилној примени материјалног права.

Правилна је оцена другостепеног суда да тужилац основано потражује новчане износе утврђене вештачењем, који му у утуженом периоду за обављени фактички рад код туженог нису исплаћени, а које право на правичну накнаду за рад јемчи члан 60. став 4. Устава Републике Србије, у висини коју је првостепени суд утврдио правилном применом материјалног права, па су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права при утврђивању висине накнаде неосновани.

Из изложених разлога, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић